

opusdei.org

U službi Crkve

Opus Dei je rođen u Crkvi i živi u Crkvi da služi Crkvi. To je razlog njegova postojanja. U godini u kojoj slavimo 25.godišnjicu promaknuća Djela u osobnu Prelaturu, objavljujemo članak koji razjašnjava značenje ovog događaja.

22.04.2008.

Savjetujem vam, da živite život milosnog djelovanja. Vidite sve što imamo malo ili puno – dugujemo Gospodinu. Niti koje dobro ne dolazi

od nas. Ako ste možda koji put ispunjeni ponosom, svoj pogled upravite prema nebu i vidjet ćete da, ako u vama ima nešto plemenito i čisto, to dugujete Bogu.

Prošlo je 25. godina kako je don Álvaro del Portillo u svom Pismu od 28.studenog 1982. podsjetio na gornje riječi sv. Josemarije. Bio je to najbolji način izraziti zahvalnost Gospodinu na ispunjenju osobite nakane što je Papa uzdigao Opus Dei na osobnu Prelaturu.

Ut in gratiarum semper actione maneamus!

Papinskim aktom uspostavljanja Prelature Svetog Križa i Opusa Dei, kao i odobrenjem Statuta nove Prelature- *Codex iuris particularis Operis Dei*- pripremljen od sv. Josemarije, priveden je kraju pravocrtni put za Djelo za koje se tražio odgovarajući pravni oblik.

Bio je to dug i složen put koji je obuhvaćao niz ranijih odobrenja prema mogućnostima koje je omogućavalo pravo u određenoj situaciji: sinovi moji, Gospodin nam je uvijek pomogao na putu do cilja pod raznim okolnostima života Crkve i Djela. Na tom putu u svakom povijesnom trenutku 1941., 1943., 1947. uspjeli smo objediniti tri temeljne značajke: da je put moguć, da odgovara potrebama rasta Djela i da je on između raznih pravnih mogućnosti- najadekvatnije rješenje, odnosno najmanje neprikladno u našoj životnoj stvarnosti.

Površno gledanje ili nedovoljna upućenost u bit stvari moglo bi dovesti do nerazumijevanja tih sukcesivnih promjena na prijednom putu ili ih držati čistim formalnim slučajnostima. Ipak postoji objašnjenje koje ima presudnu snagu i vrijednost. Naš *Iter iuridicum* čini se ljudskim očima krivudav. Ali kako

vrijeme prolazi vidi se stalno napredovanje po volji Božjoj... Stalnom brigom, malo po malo, put poprima svoj definitivni oblik: put za očuvanje duha i jačanje apostolske djelatnosti.

Radi se o procesu koji predmnijeva prethodno jedinstvo u bitnim crtama već konstituiranog subjekta, a to je i temeljna suština stvari. Nije od koristi naći se uz međusobno nepovezane datosti, ali vrijedno je nalaziti se na pravom putu: crkvena stvarnost koja postoji već s određenom prirodom, otvorena putu stremljenja i vodstvu Božjega svjetla koje je vidio sv. Josemaria 2.listopada. 1928., iznašli su mogućnosti za postizanje pravnog oblikovanja Djela sa željenim ishodom.

U istom Pismu od 1982. Don Alvaro del Portillo nadodaje: pravi razlog naše zahvalnosti ne odnosi se samo

na najvažniji korak pravnog oblikovanja po Papi, koje je za Opus Dei želio naš Utemeljitelj, nego što se potvrđuje i sve ono što je papinskim aktom donešeno tih intenzivnih, teških, sretnih godina: bile su to godine strpljivog čekanja i jedinstva s Bogom. Djelo jako, čvrsto, pouzdano savršeno ujedinjeno u našem Ocu koji je na tu nakanu molio, trpio, radio i strpljiv bio. To je predstavljalo neizmjereno dobro za Opus Dei i za cijelu Crkvu...Bog je preuzeo inicijativu pokazajući raznoliku aktivnost u Očevom srcu i duši, a mi smo njegove kćeri i sinovi, kroz to imali korist...Usprkos našem osobnom siromaštvu, Djelo je išlo Božjim putem. Naš Otac od početka je herojski uhvatio tempo. U samoći, praćen Božjom nazočnošću, suočio se s najopasnijim strminama kojim nas je Gospodin vodio. Naše je bilo slijediti ga svi kao jedan, možda i neskloni trnju koje se je zabadalo u njegovu dušu na svakom koraku.

Meditiranje tih riječi pomaže nam probuditi uvjerenje da Djelo nisu izmislili ljudi, nego da je od Boga. Srce nam se upravo uzdiže prema Presvetom Trojstvu s radosnom pjesmom milosnog djelovanja.

Don Alvaro je u svom Pismu od 28.studenog 1982. također kazao, da Te Deum koji danas kličemo Bogu ne smije biti cvijet samo jednog slavljeničkog dana. Potrebno je, da svakidašnju prozu, po želji našeg Oca, pretvorimo u vječne jedanaesterce Ljubavi Božje.

Srebrni Jubilej je osobita prilika za obnovu zahvalnosti Gospodinu. Ovaj trenutak, toliko željen, stigao je nakon toliko godina molitve, intenzivnoga rada i odricanja. Don Alvaro je bio svjestan, da sve što pojedinac ima malo ili puno – duguje Gospodinu. Promatrajući plodove proteklih 25. godina, odjek ovih riječi morao bi stići do svih vjernih

Prelaturi, tako da se ispuni
zahvalnošću i najmanji detalj života.

Djelić Crkve (Crkva u malom)
Partecica Crkve

Sv. Josemaría je bio uvjeren, da će
konačnim pravnim oblikovanjem
Djela stizati *omnia bona pariter cum
illa*.

I da će s njim pristizati neizmjereno
mnoštvo dobara za Crkvu. Među
njima je i činjenica, da je ovih godina
bilo mnogo lakše prihvatiti Djelo kao
stvarnost i sve efekte djelića Crkve.
To također potvrđuje papinska bula
Ut sit:

“s najvećim pouzdanjem svoje
materinske brige Crkva upravlja na
Opus Dei ...sa svrhom da bi uvijek
bilo prikladno i efikasno sredstvo
spasonosnog poslanja što ga Crkva
ostvaruje za život svijeta“.

Ovim riječima Papa prepoznaje Opus Dei kao jedan između „mnogih posebnih načina spasonosne nazočnosti jedne Kristove Crkve“. Opus Dei je Crkva, dio Crkve koja je nazočna i djelotvorna, hvala Bogu, u velikom broju biskupija cijeloga svijeta, kroz rad i apostolat svojih vjernih koji nastoje oživjeti kršćanski duh mnoštva najraznovrsnijih humanih aktivnosti, u uskoj povezanosti s Papom i mjesnim biskupima.

Opus Dei je rođen u Crkvi i živi u Crkvi da služi Crkvi. To je razlog njegova postojanja: radi se o služenju jednog dijela cjelini, jednog člana ostalim članovima istoga tijela. Svaki pojedini član služi drugima, prvenstveno i bitno ispunjavajući vlastitu misiju. Izvan tijela ne bi mogao služiti kao član: nema služenja tijelu bez zajedništva s ostalima is cijelim tijelom. To je od samog početka duh sv. Josemarija.

On je to i napisao: jedina ambicija, jedina želja Opusa Dei i svakog od njegovih sinova jest: služenje Crkvi kako to Crkva želi, unutar poziva koji nam je Gospodin uputio. Štoviše, na dan svoje smrti naredio je da se kasnije saopći: da je svoj život prikazaosjedinjen sa žrtvom Oltara za Crkvu i za Papu.

Blisko sjedinjenje s Prelatom sigurno vodi k toj službi. Sluga Božji Ivan Pavao II. nas uči: „svaki kršćanin na Krštenju prima Božju ljubav izljevom Duha Svetoga, a biskup prima u svoje srce pastirsku Ljubav Kristovu u sakramentu sv.Redu, a ta Ljubav ima svrhu ostvarivati zajedništvo“. Dok „zajedništvo izražava bit Crkve“, vjerni Opusa Dei sjedinjeni s Prelatom osobnim Pastirom Prelature, sudjeluju u njegovu poslanju stvaranja zajedništva u Crkvi i s cijelom Crkvom.

Ivan Pavao II. je pozvao vjernike Djela da ostavruju zajedništvo slijedeći sv. Josemariju „otvaranjem duše i srca spremno služiti mjesnim Crkvama“. Jer tako doprinosite jačanju „duhovnosti zajednice“ što je i navedeno u apostolskom Pismu, Novo Tisućljeće, kao jedan od najvažnijih ciljeva našega vremena.

Na služenje mjesnim Crkvama

Uvijek imamo razloga zahvaljivati Gospodinu, a posebno na ovu godišnjicu, kad je Vrhovni Autoritet Crkve, promičući Djelo u osobnu Prelaturu, prepoznao u njemu ono što Djelo i jest: svjetovni svećenici i obični vjernici koji zajedno ustrojavaju, jamačno na međunarodnoj razini, pravno jedinstvo u duhu, određenim oblikom upravljanja, ali su na isti način kao i ostali vjernici podređeni u svemu redovnoj pastirskoj službikoju svaku Biskup vrši nad

svim ostalim vjernicima svoje biskupije.

Uključivanje u mjesne Crkve se ostvaruje osobnim i slobodnim djelovanjem tamo gdje vjernici Opus Dei obavljaju svoju profesiju, zatim u obitelji ili među svojim prijateljima i posvuda djeluju poput kvasca i soli u tijestu. U tom smislu nužna je suradnja s Prelaturom i njezinim članovima, da bi se mogle ostvarivati institucije i zajednice potvrđene Apostolskim Autoritetom, za posebne pastoralne zadaće. One kao takve pripadaju univerzalnoj Crkvi, premda su njezini članovi ujedno članovi pojedinih Crkava gdje žive i rade. Takva pripadnost pojedinim Crkvama sa svojstvenom fleksibilnošću, pravno se različito definira. To ne samo da ne škodi crkvenom jedinstvu kojem je temelj Biskup, već naprotiv, doprinosi jedinstvu dajući mu svojstvenu nutarnju različitost zajednice.

Na jednom sastanku pokrenutom „ s ciljem pojačanja službe koju pruža Prelatura pojedinim Crkvama u kojima nazoče njezini vjernici“, Papa Ivan Pavao II. podsjeća, da je on osobno ustanovio Prelaturu Opus Dei 28.studenog.1982. te upozorava prisutne: „ prije svega želim naglasiti da pripadnost vjernika-laika kako svojoj osobnoj Crkvi tako i Prelaturi u kojoj su uključeni, ujedinjeno svojstveno poslanje Prelature s evangelizacijskom zadaćom čitave Crkve, kao što je to i previdio II. Vatikanski koncil kod planiranja oblika osobnih prelatura. Skladna težnja istome cilju laika i svećenika, jedno je od privilegiranih polja djelovanja u kojima će nastajati i učvršćivati se pastoralna ravnoteža kroz „novi dinamizam“ kao poticaj nakon velikog jubileja. U okviru ovoga valja podsjetiti na važnost „duhovnosti zajednice“ što naglašava apostolsko pismo.

Čitajući ponovno riječi Ivana Pavla II., važno mjesto u milosnom djelovanju zauzima činjenica, što se je Svećeničko Društvo Svetoga Križa, sjedinjeno i neodvojivo s Prelaturom , proširilo te omogućilo brojnim svećenicima inkardiniranim u raznim biskupijama, da imaju udjela u duhovnosti ove zajednice. Na taj način doprinose tome, da se osjećaju još više svećenicima svoga Biskupa, jače predani svojoj biskupiji, više braća braći svećenicima, više ljubljeni od Sjemeništa i biskupijskih ustanova i da budu revnije sluge dušama.

Daljni razlog zahvalnosti je činjenica, da u Božjem narodu postoji široka percepcija, da Prelatura Opus Dei pripada pastoralnoj organizaciji i hijerarhiji Crkve. Prelatura je savršeno urasla u skup sveopće Crkve kao i u svaku od mjesnih Crkava u kojima se odvija apostolska djelatnost.

Na taj način se ostvaruje ono što veli Statut o odnosima dijecezanskim Biskupima: „ Sva apostolska aktivnost koju u skladu sa svojom naravi i svrhom ostvaruje Prelatura, doprinosi dobru svakoj od mjesnih Crkava. Don Alvaro del Portillo zaključuje: usred naših osobnih slabosti uvijek pokušavamo biti što vjerniji i odaniji podanici kakve Biskupi trebaju. S koliko se žara molimo i trapimo svakodnevno na osobit način i više puta na dan, za osobu i nakane biskupijskog Pastira. Dokaz ovog jedinstva je ljubav s kojom toliki biskupi cijelog svijeta uvažavaju vjernike Opusa Dei, zatim povjerenje na koje se oslanjaju u svom kršćanskom životu.

Riječi koje je uputio Papa Benedikt XVI. Prelatu Mons. Javieru Echevarriu povodom njegova zlatnog svećeničkog jubileja, odjek su za iskazane hvale za služenje Crkvi od strane Prelature. Ako ih danas

čitamo vidimo u njima daljnje
blagodati vezanih uz događaj koji
slavimo: „Kada se brineš za revnost
osobne svetosti i za apostolski žar
svojih svećenika i laika, ne vidiš
samo kako raste stado koje ti je
povjereno već i pribavljaš učinkovitu
pomoć Crkvi u tako potrebitoj
evangelizaciji aktualnog društva“.

One su znak štovanja i u kontekstu
ovog jubileja, bodre rukom
nasljednika Petra, da se nastavi
žarko moliti našu Majku: *Cor Mariae
Dulcissimum iter serva para tutum!*

Slatko Srce Marijino, očuvaj nam
siguran put! Tako da u svima raste
revnost služiti Crkvi, biskupiji, na
način koji odgovara civiliziranom
društvu, bodreći na kršćanski život
sve časne ljudske profesije. Tako s
obnovljenom revnošću za
evangelizaciju svijeta, sa
svakidašnjim započinjanjem osobnog
apostolata prijateljstva, nastaviti će se

ostvarivanje onoga što je kazao
Utemeljitelj Opusa Dei:“ proći će
godine i vidjet ćete mnoge stvari koje
ja neću moći promatrati na zemlji
vidio sam tolike, tolike! i nećete
prestati za njih zahvaljivati
Gospodinu.“ Bezgrešnom Srcu Majke
Crkve stizat će milosno djelovanje
vjernika Opusa Dei, da bi znali
odgovoriti na ono što Gospodin od
njih traži u službi Crkvi i dušama.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/u-sluzbi-crkve-2/](https://opusdei.org/hr-hr/article/u-sluzbi-crkve-2/)
(23.02.2026.)